

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 294. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218342616720/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

senere optaget i *Løvetandsflugt*. Den samler i et brændpunkt tematikken i de to rejsebøger.

Hvorfor har Claussen fået oversat netop den fortælling? Den er dog så egenartet-dansk i sin beskrivelse af hovedpersonens stævne-møde omgivet af frugtbare hvedemarker og skyggefulde lærketræer. Don Juan kaldes oven i købet Erik – heltens navn i *Unge Bander*, som Claussen netop er ved at skrive færdig, og som fremfor noget skil-drer livet i de danske provinser.

Forklaringen kunne være denne: Claussen vil med sin historie give sit syn på Don Juan-typens psykologi – et forsøg, der vel må siges at kunne påkalde bredere interesse. Når Erik – *le Don Juan-type* – møder pige på pige, er det fordi han i de andre må møde den første og i bog-staveligste forstand eneste ene. Hun hævner sig på hans svigt ved at have slået valmuen i hans hjerte, og dens gift har gennemvævet og opædt ham; billedet af hende har udbrændt alle andre billeder af hans organer. Han er nu *ornstukken af hendes Minde, fordærvet af hendes Sød-me, som (han) savner* – men hun har også gjort ham til en seer og en fortæller: han véd nu, *hvoredes det vilde være at elske den og den Kvinde. (Han) kan tænke det i bevægede Billeder, prænte det i søvndirrende Tale*. Derved bliver han en forfører – en gennemskuer og manipulator, men som en narkoman er han også afhængig af sin *Gift*: han må hele tiden søge bekræftelse på sin potens og sit talent; han kan ikke frigøre sig. Men: *ingen Dæmon kan befinde sig bedre i sit mørke Rige...* Og denne eksklusive trods og kunstnerforherligelse kunne nok møde sit publikum i symbolisternes og dekadenternes Paris. Passager af fortæl-lingen har helt klart Baudelaire'ske træk. Det er denne dæmon, der belurer et kærlighedsforhold, som Ottin har beskrevet i sin store skulpturgruppe i Luxembourgghaven – og som Claussen lader afbilde forrest i *Antonius i Paris*.

Forelskede i Paris drages gennem parken ind under de mørke og skyggefulde træer, der omgiver det stille vandbassin – tiltrukket af det marmorlysende unge par i grotten, der ligger *tankeløst blotte/ (...)* *brudt af Søvn og forelsket Vold* (s. 57) – uden tanke for bronzekyklopen.

På samme måde kan man i *Don Juan* hæfte sig ved det lette og yn-defulde landskab, der kan minde om et impressionistisk maleri af Claude Monet eller Berthe Morisot: gyldne hvedemarker isprængt røde valmuer; sommerklædte unge piger, der muntert iler ned over bakken til stævne-mødet.